Ver 11/072

Bölcs Salamon, aki volt életkapcsolatok keserűségével a szívében emelte fel kemény szavát, hogy kortársait meglátásra a boldogság csak alapfeltételéhez mely nyelvben, mint az istenfélelem, csak kiegészítő célja az életösztönök semmiségét megértesse, így szólt: a bölcsek bölcsessége jobb halottas házba menni, mint lakodalmas házba, mert amott tudjuk meg, hogy mire jut minden ember, s nek a halál láttán nyilik meg az élő szíve az élet nagy tanulságai előtt. Lakodalmas ház volt itt is még pár nappal ezelőtt; örömtől vidámságtól zajtól a szívek, egyedüli boldogságban olvadtak a kebelek s örökkévalóságnak örömök kívánsága hangzott az ajkakról, – ah ki hitte volna akkor, hogy a vidámság nyílt így hamar válik fel a fájdalom zokogásra, így hamar lép a remélt boldogság örömök helyére az elmúlás szomorúság, így hamar válik örömkönnyekké a mámorsóp. Megtörtént illúzió Koporsóként fekete volt, és oly hirtelen rabolták el a boldogság körében, a reményteljes szívek szeretőjét, mely oly hirtelen villámként fel égzengésével az ünnepi örömöt. Kik ismerték rendkívüli szorgalmát, példátlan szerénységét, kötelességtudását, kik ott a családban munkáját, mely nek párját sem ismerve minden szeretetével kísérték, örömünk érzésével örülhettek örömének, mely családi boldogságát ünnepivé varázsolta meg munkája által. S akik ismerték a szeretet szoros kötelékeit, melyek kebelében egyesítették, egyesítették, kikre egyformán áradta szíve melegét, akik soha nem érezték pillanatnyira a vérségi kötelékben rejlő különbséget; akik tudták, hogy ott a családban lakozott szívében az egész világ, mi igaz szívvel láthatták szegény boldogságát, mely a mienkre a megtörtént szeretet örökével költé el. Hiszen oly boldog megelégedettség volt az, hogy szeretve szült a legközelebbi jövőre, ott szerette, hogy rövid napok múlva viszontlátásig minden munkától szabadon egyszerű élvezni fogja munkái élete eredményeit, szeretett mindenkit, imre . . . szerető mátkáról mélázott meg az ifjú vőről, mellette a nyugalmat, de otthonát nem az örömben, de családja kebelében elsőrendű fájdalom hangos zokogása közt lelte. Jobbnak, tanulságosabbnak találjuk-e mi is mint egykor a Bölcs Király, a halotti házat a lakodalmas házzal? Bizony tanulságtalan e lezárt életről szóló gondolat, becsületes munkájáról, szeretőjéről s családi örömeiről elragadott, de megtanulhatjuk arról, hogy pillanatig se bízzunk az örömök állandóságában, hanem lelkünk minden kincsét bízzuk zavartalan rendületlen hit oltalmában megtámadhatatlan nélküli szeretettel kötelességeinkkel az élet rövidre mért örömeiben. Ez a tanulság mentse halálokból ébredő feledő utolsó fájdalmas érzését, s kiszépült távozó lelkével örök nyugalmadat biztosító mély fohászunkkal.

Nyíregyháza, 1912. június 14.

Pap Adolf.